

M Ộ T.

(C)hiều xuống thật êm, buổi chiều cuối năm lớp học mang một vẻ buồn ảo não. Từng cơn nắng bâng khuâng dội vào khung cửa như ghi nhiều thương nhớ. Mùa hạ lại đến rồi, cho em một lần cất bước chia xa những tháng ngày yêu dấu, những giây phút vui tươi giận hờn quen thuộc, những kỷ-niệm da diết dưới mái trường thân mến âm ỉ dưới nắng ban mai và dạt dào trong những chiều lộng gió.

Em thả hồn qua khung cửa, những đám mây bàng bạc giăng thật thấp. Còn hai giờ là giây phút cuối cùng của niên học, bên bạn bè, Cô Mỹ-Yến mến thương để rơi mai già từ. Em nhìn cô Mỹ-Yến thật kỹ, kia là dung nhan với ánh mắt buồn xanh thắm em mến cô nhiều qua đôi mắt đó, đôi mắt bao dung chứa đựng nhiều thương mến đậm

đà. Giờ thì đôi mắt cô ẩn hiện nhiều chua xót, cô chắt chiu từng khuôn mặt học trò, dấu vết trong một năm dài gặp gỡ và gan gửi rồi chia xa không biết đến bao giờ trở lại... Em thoáng thấy cô Mỹ-Yến chớp mắt cố ngăn ngăn lệ và nói.

- Mùa hè đã đến rồi, chừ là phút giây từ biệt, cô chúc các em một mùa hè vui vẻ và... hẹn gặp lại vào mùa thu tới. Chừ các em viết lưu bút đi.

Lớp học náo động một thoáng rồi yên lặng, bỗng nhiên Thảo đứng dậy.

- Thưa Cô ! em đề-nghị nên dùng giờ cuối này làm kỷ-niệm cho lớp học vậy cô.

- Ừ ! Chừ em nào có ý kiến trước đâu ?

Bên ngoài ánh nắng chiều đã xuống thấp, khoảng thời gian như ngừng đọng. Một cơn gió nhẹ thoáng qua làm nhạt-nhòa những sợi tóc vương ở trán em.

- Bảo Khuyên ! em có ý kiến khê ?

Từ giờ mãi mê vợ vẫn nghe tiếng cô gọi em ngập ngừng lắm mới thốt được thành tiếng.

- Dạ...! em ước mong năm tới sẽ

còn học cô mãi mãi.

Rồi em ngược nhìn cô, lại thấy cô buồn rơi nước mắt, lâu lâu cố nhìn ra cửa sổ, thương lũ học trò bé nhỏ...

Tiếp tục, những lời nói được phát ra từ những đáy lòng bé nhỏ, cô Mỹ-Yến rưng rưng.

- Lời cuối của cô là ước mong một không khí đầy đủ những khuôn mặt thân yêu đó - Cô chỉ xuống lớp - và những tháng ngày mãi hoài bên các em...

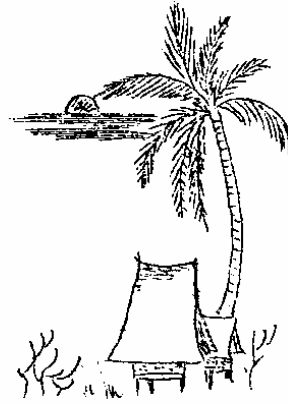
Bên ngoài tiếng trống dõn dạc trường vội vã, cô Mỹ-Yến lúc bước ra còn mang nhiều luyến tiếc nên ngoảnh lại, có lẽ cô muốn nhớ mãi kỷ-niệm sau cuối này.

- Cô về.

Cô bước đi nhưng lòng còn bất động theo bước chân dần xa, em thoáng thấy cô vừa đưa khăn tay lau nước mắt. Giờ còn lại ngôi trường âm thầm lặng lẽ chìm vào trong yên tĩnh. Những học-sinh còn lại ôm cuốn lưu bút dày cộm. Nhìn bước chân Cô Mỹ-Yến dần lưng thưng đi xa mà em nghe lòng mình chùng xuống. Giờ phút này còn ở ngôi trường yêu dấu để em cố thu những hình ảnh thấy cô và bạn bè mà đi sâu vào ký ức. Thảo-Trang đi qualắc tay em đưa cuốn lưu bút.

- Viết lưu bút
cho Trang đi, n h ở
nhé.

Trang đi về
bằng những bước chân
thật bình an. Bàn bè
lần lượt ra về hết
với tay em đây những
tập lưu bút.

Em nhìn thấy
từ xa ngọn núi mờ
trong nắng, em cố
ngoảnh nhìn tất cả. Đây là chõngôi của
em, của bạn bè như còn vương mùi quen-
thuộc, giờ sao hoang vắng tiêu điều.
Kìa, sau ngôi trường là thung lũng mang
cho em nhiều kỷ-niệm thật thà êm đẹp,
để em chẳng bao giờ quên giọng n ư ở c
vang vang chảy xiết. Vào chiều lộnggió
em đã cùng bạn bè in từng dấu c h a n
thương mến, bức từng cọng cỏ non nhàu-
nát, giờ đây trước mắt em là cả trời
xác xơ vì thung lũng đâu còn nữa những
tà áo quen thuộc, những dấu chân xưa...
Buổi chiều xuống thật buồn mautang che
Em cúi đầu đếm bước mà lòng xôn - xao
nổi miền. Nắng buồn thôi rơi rớt. Em
thấy ngôi trường như bất đầu ru l giấc
ngủ dài.

- Bảo Khuyên ! Chờ ta đi với.

Em ngoảnh lại thấy Nhã-Uyên đi về phía mình.

- Làm gì đi một mình buồn rứa ?
Không chờ ta với.

Em đáp gọn.

- Khuyên về sau

- Bậy, ta về sau mi cơ mà

Câu nói thật khôi hài, cả hai cười xòa. Thời gian chậm chậm trôi. Những đám mây nhẹ nhàng bay về khoảng cuối trời xa. Em luyến tiếc bước chân, sợ nó sẽ đi dần và không bao giờ níu kéo được, như lứa tuổi ngà ngọc của em giờ bị bỏ quên để âm ập dạt dào thương mến, dù tiếc nuối cũng đành ngậm ngùi chia xa.

- Mình lại từ giả ngôi trường Uyên nhé.

- Ừ ! bậy chử ?

Em đứng bất động nhìn ngôi trường. Xin hân sâu tất cả trong ký ức. Khắc ghi từng dấu chân cũ, dấu chân vừa đi qua ở sau lưng. Thôi thế là ly tan, một mai có còn lại là trong tiếc nuối thật thà.

Hai đứa trở về bằng những bước chân nặng trĩu, như buổi chiều vừa nhạt nhòa lẽ ánh nắng buồn - Ta về Khuyên nhĩ.

Chiều buông nhẹ nhàng, Uyên về rồi

Em nghe hồn mình ngân ngơ trên từng dấu chân trở về. Còn một mình em với nỗi buồn trống vắng, này là con đường cũ giờ ly xa những tháng ngày đưa đón. Đường "Mơ" không biết em có còn mãi hoài đặt bước chân qua.

H A I.

- Thưa mẹ ! con đi học về

Ánh mắt mẹ chứa nhiều triu mến tha thiết.

- Ừ thay áo đi rồi ăn cơm với mẹ.

Bên ngoài, những cơn gió thoảng làm rơi rớt, hàng cây vắng cả tiếng cười của lũ chim nên mang về buồn với với. Bữa cơm nhẹ nhàng đậm ấm.

- Mẹ có chuyện này muốn nói với con.

Em ngẩng lên nhìn mẹ ngạc nhiên.

- Chuyện gì vậy mẹ ?

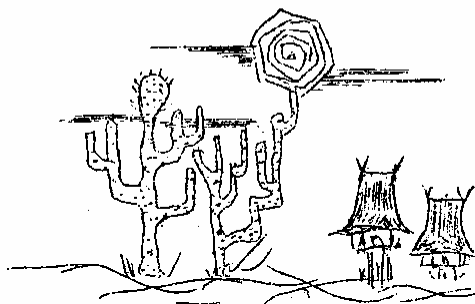
- Mình sắp xa nơi đây rồi con ạ.

Đôi đũa trên tay em rơi xuống, mẹ vừa nói gì. Trời ! mẹ nói rằng em sẽ xa mãi nơi đây, em sẽ xa những bạn bè thân thuộc, mái trường yêu của cô Mỹ-Yến có đôi mắt buồn xanh thắm ! Nhã-

Uyên, Thảo-Trang ! các bạn có biết rằng mình sắp xa nhau không.

- Bảo Khuyên ! mẹ có muốn con xa ở đây đâu, nhưng đây nè...

Tay em run run cầm bức điện tín màu xanh, ba gọi mẹ em vô Sài Gòn sống . Ba sắp được biệt phái ở đó.

Ánh mắt em cay cay, ba em về là một niềm rất đáng mừng vui, nhưng em sẽ xa và tất cả chỉ còn lý kỷ-niệm. Nghĩ đến đó em chua xót, bữa cơm thật nhạt nhẽo, em chạy về phòng ẩn ức những nỗi niềm. Ngoài kia buổi chiều vừa chìm trong giấc ngủ triền miên.

Hai đứa đứng bên nhau trong giây phút từ biệt. Buổi sáng sớm đã chói chan với ánh nắng mùa hè.

- Khuyên đi nhớ viết thư cho Uyên nhiều nha.

Em xót xa.

- Ừ ! Khuyên chẳng bao giờ quên được mái trường thân yêu và những kỷ-niệm của chúng mình đâu.

- Đừng bao giờ Khuyên mãi vui với cảnh đẹp mà quên Nhã-Uyên nhé.

- Làm gì có chuyện đó.

Em ngoảnh nhìn chung quanh, họ cũng như em, đến để kéo dài thêm giây phút già từ rồi người lên ga, người ngâm ngùi chưa xót. Xa xa con đường NBK phượng-vĩ đỏ rực. Phải chăng màu đỏ là màu của ly biệt, của xót xa nghẹn ngào. Em muốn réo gọi mùa hè sao vội vàng nhanh chóng. Chỉ mới hôm nào em còn cười tươi chạy nhảy bên mái trường, những nụ cười rộn rã, giờ thì có bao giờ tìm lại được đâu ?

Một hồi còi réo gọi, giây phút chia xa đã đến kề. Em nhìn Uyên, Uyên nhìn em, bốn mắt như những vì tinh tú long lanh, chớp dài những giọt lệ. Em siết chặt tay Uyên, hai đứa không nói một lời vì không muốn khuấy động phút yên lặng, giây phút thân thánh êm đềm

như giòng suối. Thời gian ngưng đọng lại

- Khuyên lên xe đi, có luyến lưu nhiều cũng thêm chua xót mà thôi. Uyên cầu chúc Bảo Khuyên bình an.

Bước chân em nặng nề trên sỏi đá. Mỗi bước chân em đi qua là một khoảng tầm tay với xa vời. Chẳng bao giờ ôm trọn được vòng tay ước mơ. Em ngoảnh lại

- Bảo Khuyên đi nhé...

Em thấy Nhã Uyên long lanh những giọt lệ đưa tay vẫy chào chuyến xe nỏ máy. Em đưa tay vẫy lại Nhã-Uyên... kìa từ xa cô Mỹ-Yến đi nhanh lại, cô đứng bên Uyên nhìn em với dung nhan sâu hút. Ánh mắt cô bây giờ buồn hơn khi nào hết Trên chuyến xe và dưới chuyến xe, giờ em và những người thân mến đã mang hai lẽ sống rồi.

- Em đi nhanh quá, cô đến để tiễn đưa em, nhưng trễ quá, em tha thứ nhé.

Chuyến xe nặng nề chuyển bánh, rồi vội vã lao đi. Em còn nghe văng vẳng lời cô Mỹ-Yến.

... Chúc em mãi bình an.

Thời thế là chia xa, em ngoảnh lại nhìn tất cả những hình ảnh quen thuộc lần chót. Vì biết rằng rồi đây em sẽ xa

dần như chim một lần cất cánh bay. Em đưa tay vẫy chào tất cả. Cô Mỹ-Yến ơi! tha lỗi cho em nhé, không được nói lời tạ từ cùng cô. Cô ơi ! vì cô muốn đời đáng kính của em.

B A.

Em bước chân trên bờ cỏ xanh xen nhiều lá úa, hàng cây bên đường lá rụng tro rơi. Mùa thu đến rồi. Chắc giờ này Nhã Uyên đang sửa soạn đón chờ ngày tựu trường. Và Cô Mỹ-Yến sắp trở lại với bọn học trò ngây ngô yêu dấu. Em sắp đi học lại, nhưng... Em nghe chua xót ngút ngàn. Giờ em đang nhớ cô Mỹ-Yến trong giây phút tiễn đưa và Nhã Uyên với đạo nào.

Giờ thì khung trời thương mến đó biết bao giờ em trở lại, để cùng tiếp nối những tháng vàng nga ngọc. Tà áo bay trong nắng gió. Bàng tên trường PHT ngày hai buổi đón đưa Giờ hết rồi những

buổi chiều tìm dấu chân buồn trên thung
lũng mà hồn em ấm áp từng kỷ-niệm. Nhớ
Ba ở tuyến đầu xa tít với giọng nói buồn
âm ảm. Nhưng Ba ở nơi nào. Nhã Uyên, Cô
Mỹ-Yến vì đâu em phải chia lìa.

Cơn gió mùa thu nhân nhật vắng đưa
một lời kêu đau đó.

Bảo Khuyên ! Bảo Khuyên !

Đúng rồi, lời kêu trong trẻo của mẹ
nhưng mẹ đi đâu đấy. Hay là mẹ..? và mẹ
em hiện ra với vẻ vui mừng rạng rỡ. Mẹ
ôm em "Con gì mà hự ghê, mẹ đi tìm một
chết được, ba về rồi..." Em reo lên "Ba
về rồi".

- Ba có hiện ngang nhiều không mẹ?

- Về hỏi Ba đó, đi nhanh lên.

Chân em bước đi nhịp nhàng rộn rã
niềm vui. Bước tới ngưỡng cửa. Ba đó sao
Khuôn mặt trắng của Ba xưa giờ ngăm đen
vì dạn dày sương gió. Bộ đồ rằn ri cạp
biển hiện ngang... Em chạy tới ôm ba, tìm
lại một niềm vui ngày nào, nhưng một
cánh tay Ba đã mất, còn một cánh tay ôm
tròn hình hài bé nhỏ của em. Em hỏi ba
"Còn một cánh tay của ba nữa đâu hở ba"
Ba trả lời "đã dâng tặng quê hương" nước
mắt em tuôn trào, đôi mi me nhòa lệ, gia